

DE
FABRIEK
VAN
BELOFTE

RACHEL FORDHAM

RACHEL FORDHAM

DE
FABRIEK
VAN
BELOFTE

Vertaald door Willem Keesmaat

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Willem Keesmaat
Ontwerp omslag: Mark Hesseling
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3958 0
ISBN 978 90 297 3959 7 (e-book)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Beyond Ivy Walls* bij Thomas Nelson, een imprint van HarperCollins Christian Publishing Inc.

© 2024 Rachel Fordham

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikge-
maakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosver-
nietiging heeft geleid.

Voor mijn zussen: Anna, Stephanie, Leah, Heather en Tia.
Ik geniet van onze tijd samen, jullie adviezen, de keren dat
we veel te laat opblijven en tot diep in de nacht zitten te
praten, de herinneringen die we samen hebben gecreëerd
en die we nog zullen maken.

*‘Ik heb voor het eerst iets gevonden van wie ik echt kan houden
– jou.’*

– Charlotte Brontë, *Jane Eyre*

1

Monticello, Iowa

Voorjaar 1903

Haar moeder zei altijd dat luistervinkje spelen de beste manier is om in de problemen te raken en ruzie met je burens te krijgen. De eerste drieëntwintig jaar van haar leven had Sadie West de raad van haar moeder ter harte genomen en zich afzijdig gehouden van wat voor roddels haar dan ook ter ore kwamen. Maar toen ze uit huis ging en werk als sorteerder in de Hoag-stofferfabriek vond, wist ze haar tijd eigenlijk alleen een beetje door te komen door zich iets dichterbij de roddelaars toe te buigen, in een poging zo veel mogelijk van hun gesprekken op te vangen. Ze hield zichzelf voor dat zelfs haar vrome moeder het onder deze omstandigheden zou begrijpen.

Door haar vaders ongeval met zijn paard was ze gedwongen geweest om een maand geleden de boerderij te verlaten en werk in het dorp te gaan zoeken. Eigenlijk was Monticello officieel een stad, maar er woonden niet meer dan achthonderdvijftig mensen, dus had iedereen het over ‘het dorp’. In die tijd had Sadie gesprekken afgeluisterd over verlovingsproposities die om schandalige redenen stukliepen, gevechten in cafés waar de politie aan te pas moest komen en aangekondigde evenementen die haar naar Marvin Bennetts gezelschap deden verlangen. Het gebabbel hield haar gedachten bezig terwijl ze de veren in de daarvoor bestemde bakken gooide. Het was geestdodend werk, waarbij ze door het dagenlange staan zere benen kreeg en onder de kalkoenresten kwam te zitten. Niet bepaald een romantische baan.

Maar door de stukjes en beetjes informatie uit de Monticello-roddels gingen de dagen sneller voorbij en had ze genoeg opwindende details om per brief te delen met haar zusjes, die thuisgebleven waren en deden wat ze konden om zonder de hulp van hun bedlegerige vader de weilanden te ploegen. De gedachte aan de situatie van haar familie bezorgde haar de rillingen, maar ze duwde de zorgen die de oppervlakte dreigden te bereiken van zich af. De omstandigheden waren niet best, maar die zouden er alleen maar beroerder op worden als haar neerslachtige gevoelens de overhand kregen.

‘Ik dacht dat Otis Taylor inmiddels wel zou zijn teruggekomen,’ zei Alta, die rechts naast Sadie stond te sorteren, tegen Sylvia, aan het einde van de lopende band. Sadies oren spitsten zich bij het horen van de naam van de wat raadselachtige jongeman. Zijn naam en verhaal intrigeerden haar en hadden voor heel wat uurtjes afleiding gezorgd, als ze de snippers informatie over hem in haar geheugen opsloeg en de rest invulde zoals ze wilde. Van Otis Taylor, de knappe zoon van de gegoede burgerij van Monticello, die een jaar of tien geleden was vertrokken vanwege zijn bijzondere muzikale talenten, werd nu verwacht dat hij terug zou keren. En de vrouwen van het dorp konden niet wachten om naar hem te lonken en naar zijn gunsten te dingen.

Ze keek naar de berg veren voor zich en onderdrukte de glimlach die om haar lippen speelde. Op een dag zou ook zij naar huis teruggaan en zich in de armen van haar geliefden storten. Ze zou haar zusjes alle details van haar tijd hier uit de doeken doen en het allemaal heel spannend maken. En op die dag, zo de Heer wilde, zou ze Marvin over hun lange oprijlaan zien slenteren, terug van school, en dan zou hij haar eindelijk zijn liefde verklaren. Zijn aarzelende glimlach zou zijn verdwenen; hij zou naar haar grijnzen en haar in zijn armen nemen. Ze schudde haar hoofd en gaf zichzelf een standje omdat ze haar fantasie te veel de vrije teugel liet.

‘Ik hoorde dat hij het te druk heeft met optreden.’ Sylvia

tuitte haar lippen terwijl ze haar gesprek met Alta voortzette. ‘Het is niet eerlijk. De rest van de wereld kan naar Otis gaan luisteren, maar wij niet. Het zou zo opwindend zijn als hij thuiskwam. En hij moet wel – het huis is nu van hem.’

Sadie schoof iets dichterbij. Ze luisterde liever naar de verhalen over Otis, die voor haar eigenlijk een puur fictief personage was, in plaats van naar de zwaarmoedigere gedachten die door haar hoofd speelden. Oude zorgen over haar vaders tergend langzame herstel en de wanhopige financiële situatie van haar familie, en tevens nieuwe zorgen over wat ze zou eten en waar ze zou wonen. Maar ze had een baan en hoewel haar opoffering niet al haar problemen had opgelost, was het haar gelukt en had ze tot nu toe de bank op afstand kunnen houden, iets waar ze trots op kon zijn. Ze rechte haar rug. Ze zou voor altijd veren blijven sorteren als de situatie dat vereiste.

De Hoag-stofferfabriek was ooit een bezemfabriek geweest, maar zoals het verhaal ging, of misschien was het wel de waarheid, was de oude meneer Hoag op een dag benaderd door een man met metalkoerven. Hij stond erop dat ze met deze veren een bezem zouden maken, maar de stijve, broze structuur ervan was daar niet geschikt voor. In plaats van het idee in de prullenbak te gooien, sneed meneer Hoag de kern uit de veren en bevestigde hij ze aan een kortere steel, waarmee hij een nieuw soort stoffer creëerde die al gauw zeer gewild was. Zo gewild zelfs dat ze zonder problemen een baan in de fabriek vond, nadat hun paard was uitgegleden en boven op Sadies vader was gevallen, waarbij hij zijn rug en benen brak, waardoor de altijd maar bezige man met een slechte prognose in bed belandde. Ze had meteen huis en haard verlaten en de inhulige bank beloofd dat ze geld zou sturen, zodat ze geen enkele reden hadden om haar familie het mes op de keel te zetten. Haar zusjes waren ook in beweging gekomen. Ze beloofden de grond zelf om te spitten en zo veel mogelijk land te beplanten. Hoewel al hun moeite tevergeefs kon zijn, waren

ze doorzetters en dus zou Sadie ook volhouden.

Ze greep een handvol veren en begon die met hernieuwde energie in de juiste bakken te gooien. Haar zusjes hadden haar vaak ‘de generaal’ genoemd, vanwege haar neiging om de leiding te nemen. En als een generaal zou ze doorzetten, ook al betekende dat lange dagen geestdodend werk en nog langere nachten in armoedige omstandigheden.

Toen de huidige eigenaar van de stofferfabriek, meneer Elmer Hoag, Sylvia vroeg om te verhuizen naar een andere werkplek om te helpen bij het verwijderen van de kernen, stopten de gesprekken die Sadies fantasie van voedsel hadden voorzien en klonk alleen nog het geluid van de draaibank waarop de handvaten van de stoffers werden gemaakt. Sadie zoog haar onderlip naar binnen en overwoog om zelf een gesprek met Alta aan te knopen.

Ze schraapte haar keel. ‘Ik vroeg me af, heb jij altijd al in Monticello gewoond?’

Alta tuitte haar lippen voor ze antwoord gaf. ‘Ik ben in Des Moines geboren en ben op mijn zevende naar Monti verhuisd.’

‘Het moet prettig zijn om iedereen te kennen,’ mompelde ze. De zuinige uitdrukking op Alta’s gezicht maakte dat ze er spijt van had dat ze iets had gezegd. Alta wilde haar vriendin niet zijn – dat was wel duidelijk. Ze had vanaf het begin kortaf gedaan tegen Sadie en had steeds zijdelingse blikken met de andere sorteerdere gewisseld en sarcastische opmerkingen gemaakt over haar kleding, die volgens haar uit de mode was.

Alta’s handen hielden op met bewegen. Ze keerde zich om naar Sadie, met een veel te lieve glimlach op haar gezicht. ‘Ik weet dat je hier nieuw bent en ik merk dat je er echt bij wilt horen –’

‘Ik probeerde niet om –’

‘Je hoeft het niet uit te leggen. Hier is wat advies. In het dorp wassen mensen zich vaak. We zijn trots op ons uiterlijk. Je figuur valt helemaal niet tegen; je hebt een goede houding en een lange hals.’ Sadie probeerde om niet verlegen te worden

door Alta's positieve opmerking. 'Als je jezelf een beetje opfrist, zou je nog steeds niet adembenemend zijn, maar dan zou je er wel mee door kunnen. Als je hier wilt worden opgemerkt, zul je echt beter je best moeten doen. Je zit centimeters dik onder de kalkoenresten. Weerzinwekkend. En daardoor val je hier nogal uit de toon.'

Sadie liet haar hoofd zakken en concentreerde zich op de gestreepte veren in haar handen. Had Assepoester ooit willen uitschreeuwen dat het niet haar schuld was dat ze onder het roet zat? Sadie wilde Alta maar al te graag een grote mond geven en haar vertellen hoe ze uit het huis van mevrouw Smith was geschopt omdat een nieuwe huurder meer kon betalen dan zij kon bieden. Ze wilde haar toeschreeuwen dat ze niet genoeg geld over zou houden om haar maandelijkse betaling aan de bank te voldoen als ze naar het pension zou gaan, waardoor haar familie alles kon verliezen. En naar huis gaan was ook geen optie – ze hadden haar schamele inkomen nodig.

Er rezen boze woorden op in haar keel, maar ze slikte die weg. Niemand mocht weten dat ze onderdak had gevonden in een leegstaand gebouw. Als haar familie daarachter kwam, zouden ze zich zorgen gaan maken en haar naar huis halen, maar dan zouden ze in nog zwaarder weer terechtkomen en konden ze allemaal weleens op straat komen te staan. Dit aan anderen vertellen zou alleen maar narigheid opleveren, dus ging ze niet in de verdediging.

'Je hebt gelijk,' zei Sadie daarom en ze probeerde haar stem in bedwang te houden. 'Ik heb het nogal druk gehad. Dank je voor je advies.'

Ze deed verder geen moeite om een gesprek met Alta aan te gaan. Met alleen de stem in haar hoofd als gezelschap bewogen de wijzers van de klok zich erg traag voort. Uiteindelijk ging de bel en kon ze uit de drukke stofferfabriek wegsuipen, terug naar de ruïne die momenteel haar thuis vormde.

Lieve zussen,

Ze zat met opgetrokken knieën tegen de muur van de stof-fige, verlaten fabriek een brief te schrijven, met haar dunne jas strak om haar schouders getrokken, in een poging om de kilte van de avond te verdrijven. Molly, Violette en Flora verwachtten van haar dat ze schreef en normaal gesproken genoot ze van de mogelijkheid om haar nieuwtjes met hen te delen en hen zover ze kon aan te moedigen. Het hielp haar om zich ondanks de fysieke afstand dicht bij hen te voelen. Vandaag had ze echter minder zin om te schrijven, maar hun buurman en vriend Peter Tippins, die goederen vervoerde tussen de plattelandsgemeenschap en het dorp, zou morgen op haar brief wachten. Als ze niet schreef, zou haar familie zich zorgen maken. Als ze echter de waarheid over haar huidige omstandigheden schreef, zouden ze dat ook doen.

Ze hield haar hoofd een beetje scheef en keek door het gebroken raam naar de invallende schemer. Uitstellen schoot niet op. Nog even en dan zou het donker zijn.

*Ik woon nu op een kamer die veel groter is dan ik nodig heb.
Niets speciaals, maar wel groot en wanneer het regent, zit ik
droog. Het is een goede plek om even te gaan zitten, om na te
denken en om te dromen over hoe het leven zal zijn wanneer
dit allemaal achter de rug is.*

Ze had jarenlang regelmatig geschreven – vrolijke verhalen met een gelukkig einde – maar was gestopt toen Marvin naar de universiteit ging en zij met een knoop in haar maag achterbleef. Het verlangen om weer te gaan schrijven was niet teruggekomen, zelfs niet toen ze zich ervan had weten te overtuigen dat Marvin om haar gaf en dat hij eenvoudigweg had willen wachten om zijn gevoelens te tonen tot ze daadwerkelijk iets met hun liefde konden. Ze zou nu creatief moeten zijn, want haar ware omstandigheden waren meer

dan haar zusjes konden verdragen. Een beetje fictie, hier en daar wat verfraaien en iemand zou bijna geloven dat deze bouwval een kasteel was en dat de toekomst nog steeds grote beloften inhield.

Ze zag vanuit haar ooghoeken beweging in een hoek van de fabriek. Een dikke rat scharrelde over de vloer. Ze trok haar knieën op tot tegen haar borst en dwong zich om alleen na te denken over de woorden die ze aan het papier toevertrouwde.

Sadie bleef schrijven tot het te donker werd om nog een letter te kunnen onderscheiden en vertelde haar zusjes wat ze kon, terwijl ze de waarheid over het tochtige onderkomen, het gebroken glas en haar zwaarmoedige hart verzwegen. Dat zou ze voor zichzelf houden.

Stof en spinnen vulden haar nieuwe thuis, waardoor ze moest niezen. En midden in de nacht hoorde ze vaak uilen roepen, of in de verte het gehuil van een coyote. In de hoek waar ze het minst last van de tocht had, rolde ze zich op haar zij op tot een bal. Met gesloten ogen klonken de vreemde geluiden harder. De wind suisde en fluisterde.

Toen ze nog een kind was, had haar vader haar meegenomen naar een rolschaatsbaan. Hij had het verlangen in haar ogen gezien en hoewel ze nooit wat extra geld hadden, had hij toch rolschaatsen gehuurd en staan glimlachen toen ze op onvaste benen haar rondjes maakte. En sinds dat moment had ze ernaar verlangd om terug te gaan en weer het plezier van die mensenmassa te voelen. Het windgeruis riep de herinnering eraan op en al snel kwam haar ademhaling tot rust. Ze had in haar jonge leven al heel wat mooie dagen beleefd en met die herinnering weer vers in haar geheugen, was ze in staat te geloven dat er nog meer mooie dagen zouden aanbreken.

Een smalle maansikkel, met af en toe een voorbijdrijvend wolkje, verleende wat licht aan de verder duistere nacht. Otis

keek er met boze blik naar. Een maanloze nacht zou beter zijn geweest. Hij had zijn late terugkeer zorgvuldig gepland, maar hij kon het toch al schaarse maanlicht niet verder dimmen.

Zijn lange en vermoeiende reis eindigde voor het landhuis uit zijn jeugd. Daar stond het en het leek dreigend boven hem uit te torenen, net zo groot als hij het zich herinnerde. Stijfjes en met spitse gevel, met hoge schoorstenen, sculpturen en fonteinën. Een meesterwerk, dat de wereld toeriep: ‘Hier woont familie Taylor!’ Dat was tenminste zo geweest. Hij was de laatst overgebleven Taylor en hij was niet van plan om hier te gaan wonen. Hij was eigenlijk vooral teruggekomen om het te verkopen en er voor altijd vanaf te zijn. Zijn vader was overleden. Zijn broer was overleden. Het stond hem dus vrij om zich ervan te ontdoen.

‘Zal ik uw bagage binnen neerzetten?’ vroeg de chauffeur.

‘Op de veranda is prima.’ Hij wilde dat de man vertrok, zodat hij alleen zou zijn met zijn herinneringen, zonder toeschouwers. Gevoelens die hij heel lang had weten te onderdrukken, worstelden zich al vastberaden naar de oppervlakte, streken om de overhand en bezorgden hem een beknellend gevoel in zijn borst. Hij klopte zijn hond Wolf op de rug, alsof hij hem geruststelde, terwijl hijzelf in wezen degene was die geruststelling nodig had. ‘Het is al laat. Ik ben ervan overtuigd dat u andere dingen te doen hebt.’

‘Ik zou graag naar mijn vrouw teruggaan.’ Met gehaaste stem voegde de man eraan toe: ‘Maar ik zal haar niet vertellen dat u bent teruggekeerd.’

‘Let erop dat je dat inderdaad niet doet.’ Otis had de man een flinke fooi gegeven om zijn terugkeer geheim te houden.

‘Ik ben geen roddeltante.’

‘Mooi.’ Otis plukte aan de rand van zijn hoed, waarmee hij hem dieper over zijn ogen trok. Hij vond het geen prettig idee om het middelpunt van de roddel van het dorp te worden en hij zat er al helemaal niet op te wachten dat mensen zouden langskomen. ‘Ik heb het een en ander te doen en dat doe ik graag alleen.’

‘Dat vertelde u me, ja.’ De man keek sceptisch, maar ging niet tegen hem in. Hij pakte Otis’ bagage en droeg die naar de veranda. Otis had niet veel bezittingen, dus het duurde niet lang totdat alles was uitgeladen.

‘Hebt u nog iets anders nodig, meneer?’

Otis schudde zijn hoofd. ‘Nee, ga lekker naar huis, ik heb je al betaald.’

‘Een goede avond, meneer Taylor.’

Otis kromp vanbinnen ineen. Dat was zijn vaders titel, niet die van hem. Zijn handen tintelden terwijl hij op de scherpe klap van de teugels wachtte, het gekraak van het rijtuig en het knerpemde geluid van de wielen die in de verte verdwenen en hem ervan verzekerden dat hij weer alleen was. Hij en Wolf. En de met klimop begroeide muren.

Alleen.

Hij bleef er al net zo stijfjes bij staan als de beelden in de tuin. Klaar om te worden geconfronteerd met het huis en de onverwerkte herinneringen. Hij had hier als jonge jongen gewoond – er was zelfs een tijd geweest dat hij gelukkig was in dit landhuis. Dagen dat hij wedstrijdje had gedaan met zijn broer, Reginald, dwars door de tuin heen. Knikkeren. En dromen over een toekomst in dit dorp. Het was helaas allemaal van korte duur geweest. Die kostbare herinneringen lagen nu begraven onder de dikke laag gebeurtenissen die volgden.

Hij slaakte een zucht. Reginald was verdwenen. Net als zijn ouders. En nu was hij hier, geen jongen meer, maar een man. Wat een vreemde gewaarwording was het om terug te zijn, vooral omdat hij als enige was overgebleven.

2

Sadie kroop vroeg in de ochtend bij haar geïmproviseerde bed vandaan, vastbesloten om zich in de kreek te baden voordat ze naar haar werk ging. Dan zou haar haar nog nat zijn, maar dan was de vettige laag er in elk geval af. Ze moest opschieten, zodat ze genoeg tijd over had om haar extra kleren te wassen en ze te drogen te leggen. Het was niet makkelijk gebleken om schoon te blijven terwijl ze te midden van het vuil leefde, maar ze was resoluut. Alta's woorden staken erger dan ze wilde toegeven en van nu af aan zou ze er alles aan doen om in elk geval redelijk schoon te blijven. Natuurlijk niet voor Alta, maar vanwege haar gevoel van eigenwaarde.

De zon was nog niet op en er fonkelden nog steeds wat vervagende sterren aan de hemel toen ze zich door het gebroken raam heen hees, met in haar handen zeep en haar vieze kleren. De verlaten fabriek bevond zich vlak bij de weg. Daarachter stond een magnifiek huis, groter en mooier dan welke andere woning in Monticello ook, en daar weer achter stroomde een kreek.

Met een voorzichtige eerste stap ging ze op weg naar de kreek, waarbij ze erop lette dat ze niet op droge takjes stapte. Wasgoed dat buiten hing en rook die uit de schoorsteen kringelde, had haar duidelijk gemaakt dat er iemand in dat geweldige huis woonde, maar omdat ze het zorgvuldig in de gaten had gehouden, wist ze wat diens dagritme was. Er zou op dit tijdstip nog niemand wakker zijn. Ze kon dus veilig baden en haar kleren wassen. Zolang ze maar niet treuzelde.

Ze hoorde het zachte ruisen van het water al, waardoor ze wist dat ze het huis voorbij was. het plezierige geluid was

een welkome afwisseling van de schuifelende pootjes die ze 's nachts hoorde. Het ritselen van de bladeren in de wind, het water en het bedauwde gras ontlokten haar een tevreden zucht. Ze genoot van de kalmte en de rust om haar heen.

Nog een blik in elke richting verzekerde haar ervan dat ze alleen was. Onder dekking van het duister kleepte ze zich uit tot op haar ondergoed en liet ze zich in het kniehoge, koude water van de kreek glijden. Ze boog zich voorover en spetterde water over haar armen en schouders. De stofferfabriek – met alle veertjes en stof die door de lucht zweefden, vermengd met fijn zaagsel van de draaibank waarmee de handgrepen werden gemaakt – was een plek waar je niet makkelijk schoon bleef. Het zweet stond haar in de warme ruimte al snel op het voorhoofd en elk stofje dat door de lucht zweefde, leek zich naar haar vochtige huid toe te spoeden, waar het vol verve bleef plakken.

Ze wreef met het blok zeep over haar huid en schrobde tot in elk geval haar armen schoon waren en ze de sproeten weer zag die haar huid sierden. Ze stond op het punt om aan haar gezicht en haar te beginnen, toen ze stappen dichterbij hoorde komen. Een dier? Hoewel ze niets zag toen ze opkeek, zonk ze dieper weg in het water en hield ze zich stil, ondanks de kou.

Alles werd stil, op haar ademhaling na, die met elke seconde luider leek te worden.

Nadat er nog enkele momenten waren verstreken, bewoog ze zich als een meerval door het water, dichterbij de kant toe, terwijl ze hoopte dat wat de oorzaak van het geluid dan ook mocht zijn geweest, verdwenen was. Gesnapt worden terwijl ze zich illegaal in een verlaten gebouw bevond was al niet best, maar gesnapt worden terwijl ze in haar ondergoed in een kreek aan het baden was, pakte waarschijnlijk nog beroerder uit.

Geritsel in de struiken in de buurt van de oever deed haar verstijven. Het was verleidelijk om naar de andere kant van het water te vluchten, maar haar kleren lagen aan de kant van

de fabriek op haar te wachten. Haar ondertussen verdoofde en tintelende benen smeekten haar om snel een beslissing te nemen. Vluchten, verbergen of vechten. Ze moest iets doen.

Ze kon zich wel voor het hoofd slaan dat ze zich zo druk maakte om haar uiterlijk. Ze zou zich nooit meer laten ringeloren door haar ijdelheid. Alta mocht haar bespotten – iedereen mocht haar bespotten.

Zodra ze weer een geluid hoorde, koos ze ervoor om in actie te komen. Ze kroop dicht naar de oever toe en hoopte dat als ze eroverheen zou kijken, ze een ree, een wasbeer of een buidelrat zou zien. De grote kraalogen van welk nachtdier dan ook zouden haar de rillingen bezorgen, maar het zij zo. Als dat nodig was, zou ze elk beest van zich afslaan. Omdat ze geen wapen bij zich had, stelde ze zich er al op in dat ze zich groot en intimiderend zou gedragen. Ze haalde een keer diep adem, zond nog een stil schietgebedje naar de hemel en kwam net genoeg omhoog om over de oever van de kreek heen te kunnen kijken.

Ze werd echter geconfronteerd met de natte neus van een hijgende hond en ontspande zich, om meteen weer al haar spieren te spannen toen ze zag dat hij een van haar schoenen oppakte.

‘Geef die schoen terug,’ fluisterde ze vinnig. ‘Kom op.’

Gehoorzaam liet hij haar schoen vallen. Ze glimlachte, trots op haar commanderende stem. Maar die zelfingenomenheid verdween als sneeuw voor de zon toen de hond zijn rug kromde, zijn kop ophief naar de hemel en een luid gehuil begon te produceren.

Er was geen tijd om na te denken. Ze vloog het water uit, nat en nog steeds vuil, op haar schoon geschrobde armen na. In één vloeiende beweging greep ze haar schamele, vuile bezittingen en rende langs het mooie huis, recht naar de oude fabriek toe. Zonder zich druk te maken om fatsoen, vloog ze op haar vlucht zo de tuin door. Ze keek niet links of rechts, maar hield haar ogen op het gebroken raam gericht, waar ze

naartoe sprintte als een muis die aan een kat probeert te ontsnappen, hoewel het in dit geval om een hond ging.

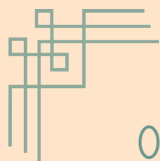
Pas toen ze binnen was, stond ze stil om op adem te komen. De hond bleef huilen en blaffen, alsof hij de wereld wilde laten weten dat hij iets belangrijks had gezien.

Ze was niet van plan om te worden gesnapt terwijl ze in haar ondergoed stond, doornat was en beefde van de kou en de angst. Zo snel als ze kon, trok ze haar droge rok en blouse over haar natte ondergoed heen, borstelde haar nog steeds vuile haar uit en vlocht het in, waarna ze uit het raam tuurde, klaar om er nog eens vandoor te gaan, deze keer naar de Hoag-fabriek.

De hond blafte nog een laatste keer voor hij er het zwijgen toe deed, maar hij bleef voor haar raam heen en weer lopen. Ze keek over haar schouder en probeerde een manier te verzinnen om langs het dier te komen. Elke paar dagen kocht ze een brood en zong het daar zo lang mogelijk mee uit. Het brood was ondertussen niet meer dan een droge korst. Ze wikkelde het in een zakdoek en tuurde weer uit het raam. Haar maag rammelde toen ze weer naar de korst keek, maar ze kon wel een maaltijd overslaan als dat betekende dat ze zou weten te ontkomen.

Waar was die hond vandaan gekomen? Ze zag nu dat hij een halsband droeg, waardoor het – lieve help! – veel minder aannemelijk was dat het een zwerfhond was. Het dier was eigendom van iemand en die iemand liet hem uit. Misschien was hij wel verdwaald en zocht zijn eigenaar heel Monticello naar hem af. Dat zou het beste scenario zijn. Wanneer hij eenmaal was gevonden, kon zijzelf teruggaan naar haar verborgen leventje en kon ze hier ongemerkt naar binnen en naar buiten sluipen.

De mogelijk verdwaalde hond bleef maar ijsberen en ze kon niet langer wachten tot hij weg zou gaan. Ze moest haar brief bij Peter afgeven en dan naar haar werk. Als ze haar baan verloor, zou heel dit gedoe voor niets zijn geweest, wat een

ZELFS DE DIEPSTE LITTEKENS ZIJN NIET OPGEWASSEN TEGEN DE KRACHT VAN LIEFDE

1903. Als haar vader na een ongeluk niet meer kan werken, neemt Sadie West een baan aan in een stoffersfabriek. Het is niet bepaald haar droombaan, maar zo kan ze tenminste haar familie onderhouden. Om geld te besparen zoekt ze onderdak in een oud pand, totdat de eigenaar haar betrapt.

Iedereen denkt dat Otis Taylor ooit van huis vertrok om zijn muzikale ambities na te jagen. In werkelijkheid werd hij verbannen vanwege zijn ontsierende littekens. Nu hij als laatste erfgenaam terugkeert om de erfenis af te wikkelen, ontdekt hij dat hij misschien toch niet de enige Taylor is – en dat er een indringer ronddwaalt in zijn vaders oude fabriek.

Na een bijzondere ontmoeting besluit Sadie Otis te helpen in zijn zoektocht naar zijn verloren familielid. Intussen leert ze de man achter de littekens steeds beter kennen en ontdekt ze dat zijn verleden ook met het hare verweven is. Misschien is zij zelfs wel de sleutel tot een lang bewaard familiegeheim.

Rachel Fordham schrijft verhalen met een hart en haar historische romans worden geliefd vanwege hun onverwachte liefdesverhalen en gedenkwaardige personages die van het papier afspatten. Eerder verscheen van haar *De brievenboom*.

NUR 302

ISBN 978 90 297 3958 0

9 789029 739580

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT